

MARIJIN LIST

ŠTEV. 3.

31. LETNIK

MARC 8. 1935.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Cena: na skupni naslov 12 Din., na posameznoga 15 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1936 tudi naročnik. Naročnina se plačuje naprej, konči vsaki mesec sproti.

Duhovne dobrote. Za naročnike Marijinoga lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina

Cerkveni glasi.

† Čarič Jožef, plebanoš pri Sv. Jürji so v 69. leti vmrli. Rojeni so bili v Veščici pri Štrigovi. Kak duhovnik so bili duga leta v Soboti kaplan i pri Sv. Jürji plebanoš. Naši listi so zgubili v pokojnom dobroga širitela i čtitela, zato naj bo njim Marija dobrotnica i plačnica, štero so tak jako ljubili.

Evharistični kongres za lavantinsko pūšpekijo v Maribori v dneh 7. i 8. septembra 1934 je priredo pripravlalni odbor knjižico a jo založila tiskarna sv. Cirila v Maribori. — Mogočno evharistično gibanje ide po celom sveti. Vnožice se zbirajo okoli svojega nebeskoga krala. Tudi naša pūšpekija je v zadnjih štiraj letaj doživela pravo evharistično pomlad s svojimi vnožestvilnimi evharističnimi shodi, farnimi i dekanijskimi. Kro-na vseh teh shodov pa je bio škofijski evharistični kongres v Maribori. Obe naši dekaniji sta se ga vdeležili i vsem nam je v najlepšem spomini. Celi slovenski narod se je čūdo nad tem, da so naši lūdje tak daleč priromali peški. I zato je razumlivo, da nas ta kniga pohvali: „Nad 100 km so prehodili ljudje od svojega doma do Maribora in v nedeljo zvečer so se napotili

Življenje s Cerkvijov.

Vüzemska doba.

Božična doba je za nami. Obhajali smo spomin prihoda Jezuša Kristuša na te svet, prihod svetlosti, ki nam je zasvetila skoz adventni mrak, svetlosti Kristuša, ki se je po milosti znova rodio v naših dušaj.

Božična doba je samo priprava za vüzemsko dobo. Preromali smo božično dobo — goro z dvema visikima vrhoma, Božičom i Razglašenjom Gospodovim. Zdaj pa se zdigavle pred nami šče višije gorovje: stopamo zdaj po strmoj poti postnoga časa, po trnjavih stezaj trpljenja na najvišišo goro cerkvenoga leta, na štere najvišišem vrhi bomo videli vzhajati velikonočno sunce — na Vüzem iz groba vstaloga Zveličara, na drugom pa bomo doživeli milostipun prihod Dūha svetoga. Nato pa bomo obžarjeni od vüzemskoga sunca i z dušami, napunjenimi z milostjov, potūvali s te visike gore doli v navadno vsakdanešnje življenje. Svetlost, štero smo s sebov prinesli, nam bo gorela v srcaj, da v težavaj življenja ne pozabimo na bolšo domovino. Tak prehodimo cerkveno leto edno za drugim, dokeč ne bo ednok konec našemi romanji, kda se bomo vidno i za vsikdar združili s Kristušom.

Po Adamovom grehi obteženo človeštvo mora biti za dve velkivi dobroti zahvalno Bogi. Prva je njegovo včlovečenje, v misli na to smo živeli v božičnoj dobi. Včlovečenje pa je bila priprava za šče vekšo dobroto, ki nam zaživi v vüzemskoj dobi za odrešenje. Kristuš je zato prišeo na svet, da bi nas rešo verig greha. Včiniti je to šteo s trpljenjom i križom, po vstane-nji nas je posinovo za svojo deco, srca nam je napuno s svetim Dūhom. Vse to obhajamo v vüzemskoj dobi. — Kristuš nas je rešo grehov, ar smo pač ubogi grešniki. Zato je potrebno, da se svoje grešnosti zavedamo i delamo pokoro; zato je postni čas. Rešo nas je s trpljenjom, križom i vstanenjom; to obhajamo velki i vüzemski tjeden. Poslao nam je sv. Dūha; to obhajamo na Risale. V tistom časi po Risalaj nam pa bodi skrb, da novo življenje, ki smo ga prejeli v odrešenji Kristušovom i posvetitvi sv. Dūha, v sebi ohranimo.

Priprava za Vüzemske svetke.

Ednoga cerkvenoga leta največki svetek krščanstva je Vüzem. To je den, v šterom je zasijalo odrešenje človeškomi rodi. Kak je vsaka nedela spomin odrešenja, pa ne samo spomin,

nego obnavljanje odrešenja, tak je to posebno velikonočna nedela. Vsaka nedela je za nas velika noč, odrešenje. Kak nas je Gospod z daritvijov samoga sebe odrešo i nato od smrti vstano, tak naj bi mi vsako nedelo pri daritvi sv. meše rešavali svoje duše i duhovno stanoli v močno življenje milosti. Skrivnost odrešenja pa je tak velka, da je ne samo v središči vsake nedele, nego, da je tudi sredina, proti šteroj je naravnano cerkveno leto. Jako primerno! Za nas ljudi najvažnejše delo na zemli je: rešitev naših duš; to pa je dovršo Kristuš na Vüzem. Zato morajo biti zaistino naše duševne oči obrnjene v to neizmerno skrivnost.

Za takši svetek, kda slavimo odrešenje, se pa moramo dostojno pripraviti, da se bomo lejko poglobili v razumevanje velikih dogodkov naše odrešitve i da bodo sadovi, ki nam to obhajanje svetkov prinese, stalni. Priprava za vüzemske svetke se vrši po stopnjaj. Kem bliže smo svetkom, tem bole goreče pripravljamo duše. Priprava obsega te tri stopnje: predpostni čas, post, čas trpljenja.

Predpostni čas. Ta prva stopnja sega od prve predpostne nedele do pepelnice. V tom časi so tri nedele, ki se zovejo: septuagesima, seksagesima, kvinkvagesima; to je: sedemdeseti, šestdeseti, petdeseti den pred vüzmom (to je ne ravno točno število). Cerkve ne so več jako okrašene, mešna obleka je spokorna vijolčasta. Cerkev nam v teh treh nedelah kaže tri velke očake staroga zakona: Adama, Noeta, Abrahama, ki naj obudi jo v nas duha spokornosti. Adam je začetnik greha, rešitev v Noetovoj barki je prispodobna rešitvi v Kristušovoj Cerkvi, Abrahamova daritev je predpodoba smrtne daritve Jezuša Kristuša. Prvo nedelo čujemo evangelij, kak Gospod zove delavce v gorice — Gospod nas zove na delo za svoje duše v spokornom časi, ki se bliža. Drugo nedelo nam evangelij guči od božega sejavca — odprimo duše, da bo sejao v nje seme bože reči. Evangelij tretje nedele nam pa pove, ka bomo dobili za to: spregledali bomo kak slepec od greha i doživeli razsvetljenje — milost.

Pòstni čas. Ta druga stopnja priprave sega od pepelnice srede dale. Na pepelnico nas Cerkev s pepelnenjom spomina na izvirni greh, pa tudi na naše lastne grehe, šterih se moramo spokoriti. Pepeo je spomin minljivosti; vse posvetno mine, zato se pa trudimo, ka je nemrtelno. Prvo postno nedelo vidimo Jezuša (v evangeliji), ki premaga skušnjavca hüdoga duha. V Kristuša zmagovalca mejmo obrnjene oči i premagali bomo greh. Drugo nedelo vidimo Jezuša poveličanoga na gori Tabor. To tudi nas čaka, če premagamo greh. Tretjo nedelo vidimo Gospoda, ki izžene hüdoga duha — prosimo pomoči, da izženemo iz sebe slaba nagnjenja. S štrtov nedelov smo že bliže Vüzmi. Zato se že naprej veselimo, da se bomo sledkar lejko poglobili v Gospodovo trpljenje. Zato so dnes na oltari rože, mešna obleka bi naj bila ne vijolčasta, nego rožnate farbe. V evangeliji

čujemo, da je Jezuš nasito 5000 ljudi. Tudi naš bo z nebeškimi kruhom, s sv. obhajilom k Vüzmi.

V posti se večkrat zdržimo mesa, samo ednok na den se do sitosti najemo. Premaganje i vzdržnost v jedi naj nas opomina, da se predvsem moramo zdržati greha, ar samo te bomo duhovno prenovleni stanoli s Kristušom. Pa ne samo, da se v posti zdržimo greha, tudi pokoro za že prle včinjene grehe moramo delati. Z miloščinov i molitvijov. Ka si pri jedi pritrgamo, to dajmo siromakom zavolo Kristuša, ki je pravo: „Ka včinite šteromi izmed najmenših, meni včinite“. Mejmo posebno v posti dejansko ljubav do blišnjega, da tak nasledujemo Jezuša, ki je iz ljubezni do nas pretrpo strašno smrt. Z molitvijov delajmo pokoro. Pri dnevnom deli mislimo na Boga, opustimo nepotrebne zabave. Če nam je mogoče, vdeležimo se tudi ob delavnih dnevaj sv. meše, s šterov najpopolnejše zadostimo za grehe i pri šteroj si najležej sprosimo potrebne pomoči za jakostno življenje.

Čas trpljenja. Ta tretja stopnja priprave se začne s tihov ali čarnov nedelov, pa trpi do velkoga tjedna, s šterim stopimo iz priprave v svetke. Prle v posti smo delali račun sami s sebov; spoznavali grešnost svojega življenja, pri spovedi očistili srce, delali pokoro. Zdaj pa obrnemo pogled od sebe na križ, pokrit z vijolčastim ali čarnim prtom. Zakrit je, kak da bi zavedajoč se svoje grešnosti, ne vüpali gledati Razpetoga. Pokrijemo križ tudi zato, ar se v evangeliji tiha nedela čte, da se je Kristuš skrio. Svoje telo postimo, zato pa zdaj v tom časi trpljenja dušo bole hranimo z duhovnov hranov. Ta hrana naj bo premišlavanje Gospodovoga trpljenja.

Sklep. Molitev, sv. meša, spoved, post, dela smilenja, premišlavanje Gospodovoga trpljenja: te stopnice nas naj vodijo v postnom časi proti svetlomi jutri vüzemskoga dneva, kda ne bomo spevali spokorni „Miserere“ — „Smiluj se“, nego veseli „Aleluja“ — „Hvalite Gospoda“!

Življenje Bl. Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

Obisk Najsvetejšega.

Gospod, tvoj Bog, je požigajoči ogen, najbogša dezinfekcija, zato čisti v purgatoriumi, zato v pekli večno gori Njegov ogenj. Prišao je, poslao ogen ljubezni na zemlo i ka šče drugoga, kak da se vužge? Že dugo gori: Tabernakulum je žareče ognjišče križane ljubezni. — Daj, da blisne v moje srce plamen te ljubezni — glej, kak Marija Magdalena klečim, ležim pred Tvojimi nogami, da ti zadostim bar nikelko za vse žalitve vseh stoletij. Zdržžen z vsemi svetimi v nebesaj i na zemli, spevčim:

Vladari vekov, Nesmrtnomi, Nevidnomi, ar v tabernaklaj Škritomi, Troedinomi Bogi čast i slava v vekov veke. Amen. Sunčenje dūše pred tabernakulom, pod božim Suncom, pred Šteroga vročinov se nišče nemre skriti. — Edino jezikova kost (čonta), je ne vezana v človečem teli, tudi boža Reč je ne privezana, zato nikdar ne mine, zato z Njov lejko vsikdar slavimo Boga — Tak bodi. Amen.

Konec vode morja.

Gospodova je zemla i nje punost, zemlekrog i vsi, ki na njem prebivajo. Zakaj On ga je postavo nad morja i ga pripravo nad rekami. Zavriskajte pred Gospodom Vladarom, zgene naj se morje i njega punost, zemlekrog i ki na njem prebivajo. Reke (potoki) naj ploskajo kak z rokov, obednim naj gore poskočijo pred Gospodom, ar že prihaja sodit zemlo. I na zemli bo med narodi stiska i zmešanje zavolo šumenja morja i valov. Zapihao bo Njegov Dūh i vodine bodo tekle. Naš Bog je pribežališče i moč, pomočnik v nadlogaj prevelkih, ki so nas najšle. Zato se nemo bojali, gda de se trosila zemla i do se gore prenašale v osrčje morja. Zašumele razburkale so se njega vodé, v njegovej moči so zatrepetale goré. Tok vodin razveseljava bože mesto: Najvišji je posveto svoje prebivališče — I vido sem novo nebo i novo zemlo. Zakaj prvo nebo i prva zemla sta prejšla i morja nega več. I vido sem sveto mesto, novi Jeruzalem, prebivališče Boga med ljudmi. I obrisao bo vse skuze z njih oči i smrti več nede, tudi žalūvanja ne i kričanja, ne bolečine . . . Najbogši šport je plavanje, podoba našega življenja, zato plavajmo z milostjov božov, po smrti je več nede, voda mine, voda neizmernoga morja, nikdar pokojnoga vsikdar iskajočega i zdaj ga nega več, stvorjenje je najšlo mir v Bogi . . .

5. Nadalūvanje od detinstva presvete Device v hrami — Gospod jo pripravlja na žalosti — Smrt njenoga oče Joakima.

Marija je napredūvala v hrami v starosti i milosti pred Bogom i ljudmi. Ali milost je ne šla sporedno z njenov starostjov, nego se je merila po dopadenji Bogi. Njegovo oko je neprestano počivalo na njoj. Angeli so se njoj čūdivali, opažali so celo nekšo tekmo med Bogom i njov. Bog je vsaki den odpirao nove zakladnice, da to dete obogati s svetimi dari. Na tom plemenitom tle se je ne zgūbilo niedno zrnce semena večne Reči. Po drugoj strani je nadvisilo to ešče tak nežno dete najvišije i najvrlejše serafine v lūbavi, hvali, zahvalnosti i v vseh mogočih jakostaj, i je ne opūstilo niedne prilike, da se vezba v teh jakostaj. Čtenje svetoga Pisma njoj je bilo reden poseo. Z modrostjov razsvetlena je v srci razmišlala tisto, ka njoj je bilo znano po Božem nazveščenji ali ka je bilo v Pismi vsem odkrito. Poleg toga je brez postanka molila za rešitev človeškoga roda i vtelovljenje Reči. Največ je čtela prerokūvanja Izaje

i Jeremije s psalmi, ar se v njih največ guči od Mesije. Za tisto, ka je razmila, je angelom daval najglobokejša i najčudovitejša pitanja. Z neprispodobnov nežnostjov je večkrat gučala od skrivnosti presvetoga človečanstva Reči: kak se preobrne v presladko detece, kak de ga rodila deviška mati, vzgajani de kak druga deca, raseo de i trpo i zadosti za vso Adamovo deco. Na takša pitanja so serafi i angeli odgovarjali tak, da so deviško srce Marijino razplamenoli z novim plamenom božanske ljubavi. Nakonci toga so vsikdar morali skrivati čast, odrejeno za njo, tudi te, gda se je ponujala za službenico Gospodna i njegove preblazene matere. Včasih je zapitala angele: „Knezi moji i visika gospoda, je li mogoče, da se bo sam Stvoriteo rodio od stvora i ga pripozna za mater? Da se Vsemogoči, tisti Neizmerni, ki je stvorio nebesa, a ki ga nebesa nemrejo obsegnoti, zapre v krilo device i se odene s človečov naravov? Da se on, ki z lepotov krasi prvine, nebo i angele, podvrže mokam? Da sme biti žena naše lastivne človeče narave, tak srečna, i onoga samoga, ki jo je napravo iz ničesa, — zvati svojega sina i čuti, da jo zove za mater on, ki je nestvorjeni Stvoriteo vse-mira? O nezaslišana čüda! Kak bi mogeo človeči düh sam dosegni tak sijajno miseo, če njemi je ne bi podao Začetnik sam? O čüdo nad vsa čüda! Srečne oči, ki do ga gledale, i dobra, ki de ga vredna!“

Najvišji se je naslajao nad razodevanjom i hvalospevi ljubavi svoje hčeri i zaročnice, ki bo dostojna mati večne Reči. Ona je zaspievala telko pesmi i psalmov Bogi na čast, da bi napisani nadvisili po številu hvalospeve vseh prorokov i svetih. Naša Kralica i Gospa je ne izrazila samo toga, ka so oni napisali, nego je spoznala i vnogo stvari, od šterih oni nikaj neso znali. No, sam Vsemogoči je odredo, da ma njegova vojsküjoča se Cerkev vse potrebno v prorokaj i apoštolskih delaj, i je pridržao ono, ka je odkrio svojoj presvetoj materi, da pride na svetlo komaj v poveličanoj Cerkvi. Marija je bila v vsem oponašanji vzgled najmodreše poniznosti, i je vsikdar skrivala tajno večnoga krala. Če je kaj morala odkriti v čast Božega Veličanstva i na hasek Cerkve, je učinila to tak modro, i se je vsikdar pokazala za ponizno vučenko, akoravno je bila izvrstna vučitelica.

V svojem detinstvi se je tanačivala z angeli. Kak materi njoj je bio njeni Edinorojeni, večna Reč, vučiteo i vzgled. Po njegovoj smrti je poslušala apoštole. To je bio tudi eden od vzrokov, zakaj je sv. Janoš Evangelist v vgankaj izrazo tajne, štere je napisao od Marije v svojem Skrivnom razodetji, i se te tajne zdaj morejo tolmačiti i gledoč na vojsküjočo se i gledoč na poveličano Cerkev.

Šest mesecov po tistom dnevi, gda je bila Marija primlena v Coram, njoj je mro oča Joakim. Osem dni prle njoj je bio nazvešćeni den i vöra njegove smrti. Na to novino zaprosi ona dvanajst angelov (tiste, ki jih navaja sv. Janoš v svojem Razo-

detji), da pomagajo Joakimi v bolezni, da ga krepčajo i tešijo. V zadnji vŕi je poslala oči vse svoje angele, da živa nje gledajoč. Mirajoči v Gospodni je on vido vse te angele. Oni so njemu nazvestili novino, ki ga je veselila i tešila, da je najpre njegova hči odebrana za mater večnoj Reči, od štere on prime človeče telo. Po tom de ona Mati Marije, blagoslovljena med ženami, višiša od vsega stvorenja, a nižiša samo od Boga. Ona nadomesti tisto ka so ljudje zgubili z grehom.

Ana, ki je bila poleg Joakima, je po božoj odredbi ravnotak spoznala i razmila to novino. Joakim je henjao gučati. Njegova smrtna borba je bila čudovito razdeljena zavolo preradosne novine i smrtnih bolečin. V duši je obnavlao čine srčne ljubavi, vere, slave i hvale. Potopleni v novo spoznanje tak tolažilne božanske tajne, je prišeo h konci svojega naravnoga življenja, mirajoč dragocene smrti svetih. Angeli odpelajo njegovo sveto dušo med svete i pravične. Vsemogoči odloči, da njim z novim svetlom razsveti dolgo noč, v šteroj so prebivali. Duša svetoga Joakima je bila poslanik, ki naj toj skupini svetih nazvesti, da se svita den večnoga svetla, da rdeči zarja: Marija, hči Joakima i Ane, iz štere izide Bože sunce, Jezus Kristuš, Rešenik sveta. Velka radost prevzeme svete na pekla trnaci zavolo te novine.

Joakim je mro v starosti šestdesetdevet let. Marija je mela te tri i pol, a Ana štiridesetsedem let. V zakoni sta živela tridvajsti let i pol.

Gda je Joakim mro, so se angeli povrnoli k Mariji i njoj vse nazvestili. V prisrčnoj molitvi se je Marija obrnola h Gospodi, naj teši njeno sveto mater, naj jo kak dovico vodi i brani. Sveta Ana javi Mariji smrt njenoga oče po vučitelici, štero zaprosi, naj teši njeno hčerko. Marija ide v hram, prinašajoč Bogi žrtve hvale, poniznosti, strplivosti i drugih jakosti.

6. Marija trpi že v svojem detinstvi. — Bog dopusti, da čiti njegovo odsotnost. — Njeni sladki kriki lubezni.

Bog te odločo, da po razmeraj vežba sveto dete v nekih nasprotüvanjih. Marija se je ešče ne navčila trpeti. Bog se je dozda lubeznivo družo ž njov i roditeli i angeli so bili njena družba; vučitelice i predstojnice so jo milüvale. Bilo njoj je odrejeno, da si nabere novo znanje s tem, da se tomi odpove. Tolažbo i milüvanje naj bi zamenila samota, süša i žalost. Najpre je Bog začno s tem, da njoj je odvzeo videnja, s šterimi jo je dozda osrečüvao. Bolečina, štero je pri tom občütila, je bila tem močnejša, ar njoj je bila ščista nova, a sreča, štero je vživala z gledanjem, je bila nad vse dragocena i vzvišena. Niti angelov je ne več vidila okoli sebe. Njena čista duša je bila zdaj neizmerno tužna. Čütila se je ščista zapüšćeno i osamleno v kmičnoj, tužnoj noči brez svojega Boga, ki jo je edini osvetlüvao s svetlom. Čeprav njoj je Gospod nazvesto, da bo trpela, itak njoj je bilo to doživetje novo, ar njoj

je ne bilo odkrito, v čem to bo. No, kak Marija ne mogla nikaj misliti ne delati, ne da bi to bilo sad njene poniznosti i neprispodobne ljubavi, tak se je tudi zdaj vadila v teh jakostaj. V poniznosti je pripisovala krivdo svojoj nezahvalnosti, štera jo je učinila za nevredno, da bi bila prisotna i dostojna za izgubleno dobro. V prirčnoj ljubavi i nepopisnoj bolečini je iskala Boga. Glasno se je tožila Bogi zavolo svoje nezahvalnosti i je izlevala pred angeli svoje tožbe pune ljubavi. Tudi drugim stvarom je pošilala betežne zdihlaje svoje žalosti.

Nikaj je ne oblačilo njene bolečine, dasi so njene oči preleljale vnogo skuz i se iz srca zdigavali vnogi zdihlaji.

„Iskala sem ga“, je kriknola, „ali nesem ga najšla. Znova se zdignem, vse ceste i vulice Božega mesta prebežim i svojo skrb podvojim. Ali ah! Moje roke so najšle samo (bridko) miro. Moja gorečnost, moja delavnost služijo samo zato, da povekšajo moju bolečino. Iskala sem njega, ki ga lübi moje srce. Iskala sem ga, ali ga nesem najšla. Moj Lübleni se je odmekno. Zvala sem ga, ali ne se mi je odezvaao. Gledala sem naokoli, da ga zaglednem, ali mestna straža i vsa druga stvarjenja so bili zlorabni i so me s svojimi pogledi žalili. Jeruzalemske hčere, svete i pravične duše, prosim vas, če srečate mojega Lüblenoga, povejte njemi: zdiham za njim i miram iz ljubavi do njega!“

V toj žalosti je Marija preživela več dni. Ali na njeno vekšo slavo i da povekša zaslüženje svoje Zaročnice, je previdnost Boža podukšala odpoved še za nekoliko dni. V teh je Marija trpela več dühovnih mok i bolečin nego vsi sveti vküper. Gđa je zaskrblena razmišlala, ali je ne zgübila Boga i zavolo lastivne krivde spadnola pri njem v nemilost, je nišče zvün Gospoda ne mogao pojmiti, kak močne i silne so bile bolečine toga velikoga srca, ki je tak goreče ljubilo. (Dale).

Naši v misijonih.

Kda se je naš misijonar **Jožef Kerec** s svojij misijonskij potovanj napoto proti domi, je doživo na poti zanimivo zgodbico. Spoznao se je z jako spoštovanim trgovcom. Dugo sta se pogučavala. Trgovca je zanimala Kerecova duga brada in njegovo pozvanje. Začnola sta se razgovarjati od neumrjčnosti duše in od povračila dobrih in slabih del v večnosti. Po dugšem razgovori je trgovec spoznao, ka ma Kerec prav. Spoznao je, da je življenje misijonarov edna sama velka žrtev za rešitev duš in za dobro bližnjega. Trgovec je vido, kak dosta morejo misijonarji trpeli pri spreobračanju poganov. Kelkokrat so v smrtnoj nevarnosti in v kakšem pomanjkanji živejo. Vse to je spoznao te trgovec. Spoznao pa je tudi, ka je delo misijonarov bole zaslüžno in prinese več dobička, — kak njegovo. Sprevido je, ka vsi, šteri se trüdiyo samo za te svet, mečejo to, ka si pripravijo,

v prelüknjano vrečo. Kda človek misli, da je že puna, pa vidi, da je prazna.

Trgovec je zdaj potüžno. Duže časa je od tej reči, štere je čüo od misijonara Kereca, premišlaval. Nato se pá obrne k Kereci in se znova začne z njim razgovarjati. Dugo sta se pogučavala od večnosti in od nebes. To ga je tak genilo, ka je drügi den vse svoje vérstvo razdelo med rodbino in siromake. Tak se je odpovedao vsemi posvetnoma in postano s Kristušom siromak. Zdaj dela pokoro. Kda jo prestane, ga sprejme naš misijonar Kerec med svoje gojence.

Plemeniti človek! Vse ga je spoštüvalo. Trgovina njemi je dobro šla. A komaj je obrvim čüo od nebes, od minljivosti vsega zemelskoga, je zapüsto vse, se vsemi odpovedao, da bi bio s Kristušom v večnosti neminljivo bogat!

A naš mladi misijonar — **Jožko Geder** móre dosta trpeti zavolo roparov in komunizma, šteri se na Kitajskom jako širi. Tej komunisti njemi delajo med njegovimi ovcaimi dosta kvara. O šče edna velka rana je, štera Gederovo delo jako zavira — to je opij (čemér, strup, šteroga lüdje kadijo). Zavolo opija se rüšijo, razdirajo družine, se povečavlejo roparske bande in se punijo ječe. Komunizmi pa pripravla pot v tiste kraje. Što se je navado na opij, na te čemér, ga je jako žmetno odvaditi in spreobrnoti.

No, če je pa tak, te je pa itak vse Gederovo delo zamán; tak bi si što mislo. Ne, predragi! Naš misijonar gleda z očmi vere prek vsej tej težav in križov v bolšo prišestnost. Tüdi tü sredi trnja vzcetejo rože in ima Jezuš svoje izvoljence. Sam pravi: „Pri vsej oviraj občütim leto za letom vidno božo pomoč. Čiravno se šče nemrem postavlati z velikim številom novij ovčic, ar ne lovimo z mrežov nego z trnkoma, vseedno jih najde letno okoli 60 ovčic pot v pravo ovčarnico. Kitajci je pač žmetno zapüstiti praznoverske navade. Ništeren bi se odločo za vstop v pravo Cerkev, a se njemi vidijo težave prežmetne.

Kak vsešerom, tüdi tü imamo mi vse vüpanje v mladini. Šole, za šterih obstoj se neprestanoma bojüjemo, so nam pomočna pomoč za veliko misijonsko polje. Tü v Tung Pi (na svojoj osrednjoj misijonskoj postaji) imamo dvorazrednico s štirimi oddelki, ločeno za dečke in deklice. Šola za dečke je štela do julija (1934) 115 dece, šola za deklice pa je zavolo pomanjkanja občema samo 30. Z novim šolskim letom sem mogeo odkloniti vnogo prošenj za sprejem v šolo. Kriza tüdi meni močno trka na dveri in sem mogeo zato ednoma vüčiteli službo odpovedati. Poleg tej imam šče drügo menjšo šolo v Vukan Teo, skoro čisto ob meji province Hu Nan, z 22-timi šolari.

Kak vidite, imam tüdi nekelko mladij src, ki kak razsüšena zemlja dežja, pričaküjejo bože istine. Redko kda se zgodi, da bi kakši šolar zapüsto šolo, ka ne bi znao najpotrebnejše istine naše svete vere. Nešterni pa znajo celi katekizem.

To, kelko je na leto več mojij kristjanov, je sad šole. Preci kvara mi delajo drugoverski misijonari iz Amerike. Med zdrava zrna mi sejajo ljulko.

Velko višpanje polagam na katoliško akcijo. Vse je šče samo v začetki, a s stanovitnim delom višpam dosta dosegnoti.

Kak vidite, dobro volo in korajžo imam. Či v vekšoj stiski smo, tem bole se oklepamo Gospodarja vsega. Drage rojake v domovini pa prosim, da se spomnijo mojij mladij, duhovnij gredic, da ne ostanejo jalove. On, ki da rast vsemi, naj izlije obilo milosti na te uboge temne poganske pokrajine.“

Sv. Tomaž (7. marc).

Ime je Tvoje res kontrast
apostolu, ki ni verjel;
proslava Tvoja nam je slast;
moč vere si nam razodel!

Še otrok Marijo častiš,
posrednico zemljekrogu,
le z „Ave Maria“ krasiš
največjo „Summo“ o Bogu.

Petleten v samostanu že,
v red Ti plemiška kri brani;
da premagaš ovire vse,
križani Te Jezus hrani.

Zato le pred Njim se učiš
v molitvi, težje v postu še —
Le Njega za plačo želiš,
ko pri delu pohvali Te.

Le petkrat pet let si živel:
Tvoj tek se na sredi deli;
že vence preslave si žel:
„Magister“ Paris Ti kadi!

Papež nudi škofovsko čast —
Pa le Telesu si zapel,
ki je kruh, našim dušam v rast.
In na vesoljni zbor si šel.

Na poti si tak dokončal.
Bežeč vsej teži telesni
še zadnjo razlago si dal
najlepše, „pesmi vseh pesmi“. —

V Tridentu le pismo Tvoje,
Aristoteles krščanski,
poleg Božjega bilo je,
učitelj zares božanski.

„Še petdeset ni Tvoji let!“
Ljudje Jezusu govore;
nič več ni Tebe gledal svet —
in glej — Te narodi slave!

Dvanajstkrat toliko je let
prešlo, slavimo Te vse bolj:
postal učenim vsem si vzgled,
patron vseh katoliških šol!

Prosi pri Bogu za vse nas,
v viharju nam bodi branik,
deviške Cerkve svetli kras,
slavljen, angelski učenik. —

Sadovi sv. Križa.

Svetniki i blaženi proglašeni v svetom leti 1933/34.

Znana je pripovist od grčkoga modrijaša, ki je pri belom dnevi našao svečo i hodeč po varaši gucao: „Iščem človeka!“ Iskao je človeka ali človeka, ki je vreden toga imena, človeka, v šterom je ljudsko dostojanstvo ostalo neoskrunjeno, šteri popunoma odgovarja nameni, šteroga njemi je Stvoriteo odločo. Pravijo, ka je ne najšeo človeka. Či gda bodo vnogi pravili i to v naših dnevaj, da je ta pripovest najbliže istini. Lüstvo se je pogreznolo v materijalizem i poganstvo. Gde zo ljudje visikih, čistih idealov, ljudje vrlin, junaki? Nega jih! Istina! Nega jih na površini sveta, so pa v naroči katoličanske Cerkvi. Rimskokatoličanska Cerkev je mati; štera rodi takšo deco, ljudi vere i molitve, žrtve i dela za Boga i za bližnjega. To so duše, šterih ne opazi svet. One ostanejo skrite kak ponizne vijolice med travaj i trnjom, čiravno se dišec njüvih vrlin ino njüve dobredelnosti vsešiom občüti. Ali ka se zna zgoditi? Dober vrtnar, glavaj katoličanske Cerkvi i Kristušov namestnik papa vzemejo šteri takši cvet, ga vzdignejo tak visiko, da ga vsi vidijo, ino proglasijo takšega človeka za blaženoga ali svetnika. To se dogaja v naših dnevaj, dogajalo se je to tüdi pred našimi očmi v jubilejnom leti Jezušove smrti.

Jezuš je Sin Boži, vtelovljena Reč Boža. Zato je vsako njegovo delo, dokeč je živo na zemli, melo v sebi neizmerno vrednost ino je zadostüvalo za odküplenje človečanstva. I Odküpiteo je privolo, da po Božoj voli podnese tüdi smrt na lesi križa i je tak ustanovo preobilno vretino, podlogo milosti, odked morejo ljudje po voli jemati, kelkošteč njim je potrebno ne samo za odpüščenje grehov ino kazni za grehe, nego i zato, da se spopolnijo, da se posvetijo.

Ino gda sta preljana Krv Odküpitelova ino Njegova smrt na križi vrela milosti, s pomočjov šterih se pride tüdi do svetosti, ali je nej potom toga opravičeno, da so sv. Oča Papa povelicali proslavo 1900 letnice Jezušove smrti s proglašenjom telkih svetnikov ino blaženij.

Če vmerjë kakši katoličanec na glasi svetosti, je potrebno, da ga najprvlé sama Cerkev proglasi za svetnika ali bar za blaženoga, pa komaj potom toga Cerkev dopüsti, da se ga javno časti s cerkvenimi obredi. V té namen je predpisano dugo ino strogo postopanje. Preiščejo se najprle z življenjom jakosti toga ljublenca Božega, nato čüda, štera je Bog po Njegovoj priprošnji včino. Zadostüjeta dve čüdi i to sta navadno naglivi ozdravljeni od neozdravljivih betegov. I potom toga komaj se more prišteti pobožen človek k blaženim. Što je od Cerkvi prišet k blaženim, njega ino njegovo telo verniki slobodno častijo. Dopüšćena je tüdi sv. meša njemi na čast, ali samo v škofiji, v šteroj je živo ali v redovniškoj družbi, k šteroj je spadao. Če

se sledkar na blaženoga priprošnja zgodijo nova čuda, more biti prištet k svetnikom. Svetnike proglašujejo sam papa, kda s svojim vrhovnim ino nezmotljivim vzgledom jamčijo, da je dotični blaženi zaistino delnik nebeske slave i vernikom cele Cerkve pa nalagajo, da ga kak svetnika častijo. Na čast svetniki se slobodno zidajo cerkve, postavljajo oltari ino se po celom sveti slobodno služi sv. meša; na podobaj se okoli njegove glave slobodno devle sveto krog (obroč), a za blažene so dovoljeni amo svetli žarki itd.

S v e t n i k i.

V svétom leti 1933. je bilo preglášenih 5 svetnikov i 5 svetnic. Jako lepi je obred proglašüvanja v cerkvi sv. Petra. Papa sedijo na prestoli, ki je postavljeni na konci srednje cerkvene ladje za grobom sv. Petra. Kardinal-voditeo kanonizacije pride k sv. oči i jih trikrat prosi, naj dotičnoga blaženoga proglasijo za svetnika.

Papa na dvakratno prošnja ne odgovorijo, med tem pa v njüvom imeni ide eden od navzočih cerkvenih dostojanstvenikov i vspodbüja vse navzoče, da skupno s sv. očom prosijo za razsvetljenje sv. Düha. Komaj na tretjo prošnja razglasijo papa imeni Presvetoga Trojstva z oblastjov, štera njim je dana od Jezusa Kristuša i apoštolskoga poglavara sv. Petra, da je té blaženi v istini svetnik i ga celoj Cerkvi predlagajo za častenje.

Nato sledi zahvalnica Bogi ino molitev k novomi svetniki. Potem papa začnejo sv. mešo z sodelüvanjom kardinalov. Po evangeliji, šteri se spevle latinski ino grčki, papa držijo latinsko predgo od toga svetnika. Posebno veličasten je čas davanja darov sv. oči pred darüvanjom. Kardinali, s pomočjov drugih službenikov sv. oči prinesejo pet umetniško okinčenih sveč, nato kolače krüha i pozlačeni lagviček vina pa posrebreni lagviček vodé i tri kletke z dvema grlicama i dvema goloboma pa nekelko drugih različnih ftičic. Sveče so znamenje Jezusa, ki je svetlost sveta s telom, rojenim od Devojke Matere Marije; Njega so svetci vsikdar meli pred očmi. Kolači krüha spominajo na sveto prečiščavanje ino na reč božo, s šterov se je svetnik hrano, vino na posvečüjočo milost, s šterov se je svetnik napajao. Voda pomeni čistočo düše, grlice vernost navdihom Sv. Düha. Golobje so znamenje nedužnosti i mira. Ostale ftičice znamenüjejo razne svetnikove kreposti.

Kda sv. Oča pri sv. meši pridejo do „Agnjec Boži“ ino podelijo „pax“ t. j. mër boži, idejo od oltara k klečalniki. Kardinal dijakon vzeme zdaj sv. hoštijo iz oltara, jo vzdigne v zrak i jo prinesé papi, ravno tak tüdi kelih s Presvetov Krvjov. Papa vzemejo polovico od svetih podob, z drugov polovicov pa prečistijo kardila-dijakona i subdijakona.

Obredi trpijo celo predpodne i komaj okoli edne vöre popodne se sv. oča vračajo s sprevedništvom v Vatikan. Zmantrani so od dugoga trajanja sv. obredov ali za slavo božo ino

čas svetnikov njim je ne žao za trüd nazlūk svojim visikim letam.

Pri slovesnosti pred poldnevom je cerkev sv. Petra vsa v svetlobi, 36.000 žarnic razsvetljuje pozlačene oboke.

Pri takšoj priliki je cerkev večkrat razsvetlena tudi odzvüna. Kupola sv. Petra, prečelje, predvorje, vse to se blišči v svetlobi žarnic ino plamenečij bakel. Ta svetloba je znamenje zmagajoče Cerkvi, nebeške svetlobe i nepregledne vnožine svetnikov v nebi, med štere je prišeo tudi svetnik, ki je te den proglašen. Odsehmao pa z božov pomočjov preglednemo to lepo cvetje božih svetnikov, štere je Cerkev nedavno proglasila. Pregledajmo njuvo življenje, njüva dela ino kreposti, v kelko jih je mogoče na tej par stranej Mar. lista spoznati. To drügoč.

Rožice.

Düša tvoja je kak lepa greda, na šteroj rajstejo različne rože. Na sprotlitje rože začnejo cvesti. Toda če je vrtnar ne bo pleo, bo zrasla vmes tudi trava i bo rože zadüšila. Ne bodo mele odraska, ostanejo gingave, kak slabokrvno dete. Kem lepše bo pa vrtnar rože pleo, tem lepše bodo rasle, lepše tudi cvele.

Rože na gredici tvoje düše so krščanske jakosti: čistost, poniznost, lübezen, dobrotá, smilenost, pobožnot, itd. To so najrazličnejše rože, štere bi morale cvesti na gredi tvoje düše. Toda če teh rož ne boš pleo pri pogostoj sv. spovedi, če ne boš sproti mikao travo, šteroga ti je hüdi düh posejao vmes med rože, bo seme greha pognalo, zrasla bo močna trava i tvoje rože zadüšila. Če pa rože ne bodo cvele, tudi semena za nebesa ne bo. Ka boš pa te meo v večnosti?

*

Vednaka pot.

Kratko je življenje. Petdeset let ne pomeni nikaj v primeri z večnostjov. I denok v tom kratkom časi moraš napraviti dugo i težavno pot. Priti moraš od zemle do nebes.

Edna edina pot vodi naravnoč proti nebesom: Jezušova. Vednaka je. Što šče priti kak najbliže do nebes, mora iti po toj vednakoj cesti. Žalostno pa je, da vnogi kristjani, posebno mladi jako ne radi idejo po toj poti. Blodijo po krivij, grešnjij potij, štere vodijo vkraj od prave Jezušove poti i tudi vkraj od nebes.

Zadnja vöra se pa vsikdar bole bliža. Če te siromake zadrobiša na toj krivoj poti, daleč vkraj od nebes — ka bo z njimi?

Zato pa pridi se na pravo Jezušovo pot. V dühi primi Jezüša za roko i njemi pošepetni: Jezüš, več te nikdar ne püstim iz roke. S tebov ščem iti, tebe nasledüvati z čistov, poniznov düšov i pripraven sem rajši mrtev obležati pri tebi, kak tebe zapüstiti s smrtnim grehom i oditi na krive, grešne poti.

Zlato klasje.

Vse naše življenje je sejanje za večnost, za vreme, štero pride po smrti. Vsako naše dejanje je ali dobro ali slabo, je ali lepo čisto zrnje ali pa čaren kokon. Reč, štero dnes izgovorimo pa mislimo, ka de že vütro pozablana, je zrno, štero žive i se v srci našega bližnjega, ki nas je čüo, to zrno razrašča v dobro ali slabo, kakša je pač bila naša reč. Zgled, šteroga drugi vidijo na nas, je naša setva v blagoslov ali prokletstvo za nas.

*

Kak je Bog postavlo pred paradizomske dveri angela z ognjenim mečom, tak postavlja pred raj nedužnih, po sv. krsti posvečenih otrok, očo i mater za angela čuvara, da te svoje otroke čuvata pred grehom.

*

„Krščanstvo je takrekoč dvojna vera: gda se dotika nature Najvišišega bitja, to je Boga, se dotika tüdi naše človeške nature. Skrivnosti bože odkriva vštric s skrivnostmi človeškoga srca“. (Chat.)

*

Jezus je na poti do Jerika najšeo samo ednoga slepca. Kelko bi jih najšeo dnesdn v našem kraji! Najmre dūševno slepih.

*

„Glej, v križi je vse i smrt vse odloči; nega drūge poti do življenja i do pravoga notranjega mira, kak pot svetoga križa i vsakdenešnjega zatajüvanja. Idi, kam ščeš, išči, ka se ti vidi, nega višiše poti gori, ne sigurnejše doli, kak je pot svetoga križa. Določi i ravnaj vse kak ščeš, boš vido, ka moreš zmerom kaj trpeti, rad ali nerad, itak boš zmerom noso križ. Ali boš trpeo telovne bolečine, ali pa dūševne bridkosti“. (Kempčan).

*

Či bi kmet ovači bio jako dober človek, liki roke bi zmerom navzkriž držao, pa ne bi šteo ne orati ne sejati, bi ga itak vsi grajali. Zakaj? Vej je nikaj božnoga ne včino! Istina, božnoga je ne nikaj včino, je pa zanemaro svoje dužnosti. Ravnotak je na dūšo gledoč. Što misli, ka je zadosta, či ne dela smrt-nih grehov, pri tom se pa ne briga za vekše i vekše spopunjavanje svoje dūše, zanemarja veliko svojo dužnost.

*

Angeli i svetniki v nebesaj so nam samo za edno reč na sveti nevoščilivi, najmre za to, ka oni nemrejo več trpeti za Boga, mi pa. To je za nas velika sreča.

*

Dvoje nam more biti vsikdar pred očmi. To, ka je presv. Oltarsko svestvo potrebna hrana za dūšo, či se ta dūša šče zdržati pri dūhovnom življenji, drūgo pa to, ka je ta hrana teliko

bole potrebna v zdajšnjem časi, gda od vseh strani prežijo na duhovno življenje vsefele škodlive zapreke, šterih je brezi posebne moči ne mogoče premagati.

*

Molitev je najbolje zvišeni, sveti tao naše vere. Je povzdiganje naše pameti i našega srca. Je prav zavŕpno pogovarjanje z Bogom samim. Je združitev dŕše z Jezušom. Molitev je glavno i jedino delo angelov v nebesaj, na zemli pa je dovoljena tŭdi lŭdem. Molitev je življenje v nebi za vse veke, zaŕnje-no ŕe tŭ na zemli. V molitvi ŕlovek spozna Boga i okŭsi njegovo lŭbezen, zadobi strah pred grehom, prezir do posvetnosti i tisto sveto zaniŕevanje samoga sebe, po ŕterom pride poniznost.

*

Kak ma zveza Jezušova s svetov Cerkvov te namen, ka razŕirja ŕtevilo vernih kristjanov, tak ma sv. hiŕni zakon namen, da se po njem vnoŕi ŕloveŕki rod.

*

Lakomen bogataŕ, od ŕteroga nam pripovidavle sv. Evangelij, se je oblaŕo v ŕkrlat i mehki gvant. Po smrti je priŕeo v pekeo pa tak spremeno svoj gizdavi gvant s peklenskim ognjom. Veselo drŭŕŕino i priliznjence z besnimi peklenskimi duhovi; obilno goŕŕenje z groznov ŕejov i gladom; zveneŕo muŕiko i mamlivo popevanje pri veselici z straŕnim psŭvanjom i preklinjanjom samih vragov i drŭgih skvarjencov; bogato i prijetno stanovanje s peklom; oŕarajoŕo svetlobo v tom stanovanji pa s peklenskov kmicov.

*

Bog vodi i lŭbi vse stvarstvo, ar je vse delo njegovih rok. Nadvsem pa ma najraj Marijo Devico, zavolo njenih jakosti pa zaslug. Marija je nikdar nikaj takŕega ne napravila, ka Bog odŭrjavle, mela pa je vse ono na sebi, ka je Bogi posebno po voli. ŕto bi mogoŕo zmeriti globoŕino njene poniznosti? Njeno ŕivo vero! Njeno trdno vŭpanje! Globoŕino i ŕirino njene lŭbavi! Kak nepopisno velika je njena ŕistost, modrost, praviŕnost, poboŕnost, zmernost!

R.

Peklenske sile.

Moskovske bolŕeŕiŕke novine „Pravda“ se ŕemerijo, zakaj je vlada ne dala bole ostre prepovedi proti javnim proŕecijam, ŕtere so se vrŕile za deŕŕ.

Zadnje mesece so znova zaprli dosta cerkev i kapel. Znamenito cerkev sv. Sofije v Kijevi so spremenili v granar. Vse cerkvi i kapele v Lavri pri Kijevi so zaprli. Ka je bilo notri so zmetali na ogen, v smeti ali pa spravili v „Brezboŕni muzej“ v zasmeh. Tŭdi v guberniji Volga so zaprli 10 cerkev.

Kak ruski bolŕeviki tak delajo vse njihovi pravi bratje v Meksiki. V varaŕi Tetelpan so zaprli 2 deklici zato, ka sta bile

skrivoma v nekšoj hiži pri sv. meši. Ne stariše, ne drugi ne sme k njima v vozo. Katoliške novine „Il Messaggero del Sacro Cuore“ (Glasnik Srca Jezušovoga) je stavljeni, njegov urednik pozvani pred sodnika. V Orizabi so zaprli 70 let staroga betežnoga duhovnika. V Puebli je zaprta šola, v štero je hodilo 75 dece, včili so pa 3 duhovniki pa 10 sester. V državi Chichuahua so prepovedali vsako službo božo tak katoliškim kak luteranskim duhovnikom. V Tabaski so dali odredbo, da se duhovniki morajo ženiti. Či bi pa ne šteli te bi se njim prepovedala služba. V Sonori oblasti kaštigajo stariše s penezi, či neščejo pūščati deco v brezverske državne šole. Dosta starišov je zato poslalo deco v Združene države v šole. Tūdi to jim je zdaj prepovedano. Pa to je ešče ne vse ka delajo.

Proti takšemi zverinskomi ravnanji bolševikov so v Ameriki meli katoličani jako močna zborovanja. Poslali so meksikanskomi predsedniki napisani protest. Znete ka je odgovoro? To, ka prej v Meksiki nega preganjanja. Ves svet vidi i se žalosti, oni pa tajijo. Tūdi to so se navčili od ruskih bratov. Tak so tūdi pred štirimi leti nekše v našem kraji izhajajoče novine pisale, ka v Meksiki nega preganjanja vere, kelko pa je, so vsega krivi katoličani. Dobro, ka so tiste novine samo par tjeđnov živele. Či bi pa ešče izhajale, bi naprej pisale: Nega preganjanja! To je njim povedao brat framason Adamič i tomi so vervali. Ne smo njim pa vervali mi pa tūdi ne bomo, kakšte lepo bi zakrivali v kakših drugih novinah . . .

Palan Gabriel, I. I.

Po Kristušovoj poti.

(Prva kniga.)

II

Kak skrbi Gospod za našo uteho.

1. Če ščeš vživati duhovne sladkosti, se podaj ta, kde boš slobodno občevao z menov.

2. Nvogi se vdajo telovnoj počütnosti samo zato, ar so ešče nikdar ne koštali duhovnih užitkov.

3. Edno vórna duhovna sladkost je več vredna, kak vse posvetno vživanje.

4. Te boš znao, kakše je duhovno veselje, če se umekneš od larme sveta.

5. Tisti, ki šče z menov i za mene delati, se more od časa do časa odtegnoti od posvetnih poslov.

6. Vervli, da ne boš mogeo zvršiti nikšega velkoga dela meni na diko, dokeč se ne navčiš, kak sladko je biti pri meni.

7. Vnogi mislijo, ka so vnogo i velkoga kaj včinoli, ar so velko larmo zagnali, čeravno v njih nega nikše gorečnosti.

8. Pravi: „Nemrem se zbrati . . . Nemam časa“. Če bi to resnično bilo, bi meo eden vzrok več, da se odtegneš sveti i se odpočineš.

9. Jaz sem se sam poskrbo, da se moji apoštolje pomeknejo v samoto i se odpočijejo, da njihova dūša ne onemore.

10. Več doprineseš za sebe i za mene z ednovornim pre-mišlavanjem, kak s celodnevnm skakanjom i letanjom.

11. Jaz sem, ki dušo presvetim; jaz sem, ki vlevlem moč v globino duše.

12. Več je vredna edna sama resnica, štero popunoma očivestno spoznamo, kak pa sto domnev i jezero najlepših misli.

13. Si že li vido modriaše, šterij vüsta so puna vučenosti i iznajd? . . . V svojoj gizdavosti pa niti toga ne vejo i nepre-razmijo, ka pomeni to: resnično življenje pelati (živeti).

Sv. hišni zakon.

V zadnjem smo pokazali ništerne bistvene lastnosti sv. za-kona, kakti njegovo ednost i nerazdržljivost; obednim smo po-kazali na vse tisto, ka tevi dve lastnosti vključujeta i ka izključujeta.

Vsako pravilo pa mir ma tudi kakšo izjemo, tak tudi v svetom hišnom zakoni. Ednost sv. zakona nema nikše izjeme, eden mož lejko ma samo edno ženo i naopak; je pa izjema pri njegovej nerazdržljivosti.

Krščanskoga zakona, v šterom sta že mož i žena vživala svoje zakonske pravice (zdržitevi), nemre nikša človeška oblast, z nobednoga vzroka, razvezati. Veljavno sklenjeni zakon, ki je dovršen potom zakonskoga življenja, loči samo smrt.

a) Krščanski zakon pa, šteri je veljavno sklenjeni, ali je ne dovršeni z zakonskim življenjom potom telovnoga združenja, je iz jako važnoga zroka razvečljiv. Razvezanje sv. zakona, ki je ne-dovršen, spada v pravice sv. oča pape. Izvrševanje te pravice spada v stare čase, v leta 1431. Sv. Martina pape. Tak je raz-vezao Pius VII. 1816. jan. 12. zakon wüstenberškoga prestolona-slednika i Karoline Avguste, poznejše avstro-ogrske kralice, ki je bio sklenjeni 1808. leta, ali nikdar je ne bio dovršen, tak, ka sta oba ostala deviška do razveze.

Za razvezo sv. zakona je potrebno dvoje: Prvo, ka je za-kon nedovršen, prost od zakonskoga dela, tak, ka žena skaže svoj deviški venec; obdržim pa zakonska moreta meti zato velki i zadosten vzrok. Brez toga dvojega sv. oča toga nikdar ne učinijo i nemrejo učiniti.

b) Ravnotak se razeže sv. zakon po božem pravi, če za-konska stopita v samostan, ka bi tam živela popolnejše življenje. Tak smo zadnja leta mnogo šteli po Novinaj od takšij slučajov, ka je oča stopo v kakši red; je celo postao duhovnik.

c) Tretji takši izjemni slučaj je pa takzvani „privilegnij sv. Pavla“. — To je najmre v tom, ka će se izmed nekrščanskij zakonskij, (npr. židov i židov-kinja) eden ali drugi spreobrne i se da krstiti, ali drugi pa ostane pri sta-rom (npr. židov, ali pogan.) se je krščanska polovica lahko loči od nekrš-čanske. Ka se sme toga privilegija — prednosti poslužiti, je potrebno, ka se nekrščansko polovico opita, da li šče, ali nešče v miri živeti s svojov krš-čenov polovicov. Če zataji i nešče z njov živeti, se krščanska polovica lejko loči. — (Sv. Pavel: Kor. VII. 12—15.)

To so redke izjeme pri razločtvi sv. zakona i tudi te se nemrejo na svojo roko napraviti, nego to pravico izvršava samo pristojna crkv. oblast. Ovak pa ostane večno veljavno: „Ka je Bog zdrūžo, človek naj ne loči.“

pod vodstvom župnika Klekla in dekana Jeriča zopet peš nazaj! Tako požrtvovalnost zmore naše verno slovensko ljudstvo, ki se ne straši napora teh dolgih poti, kadar gre za čast božjo in izpričanje vere". (str. 136.) A ves te naš trud bi bio zaman, če bi pozabili na vse ono, ka smo na kongresi lepoga i hasnovitoga čuli. Da se to ne zgodi, je izdao pripravlalni odbor to lepo knigo. V njej so zbrani vsi stanovski govori: za moške, ženske, dečke, dekile i inteligenco. Petnajst stanovskih govorov! Opisana je slovesna kongresna sv. meša i procesija. Knigo krasijo lepe slike. Ma 158 strani. Košta 12 Din. Knigo vsem toplo priporočamo! Pri njej se tudi najlepše pripravimo za letošnji II. jugoslovanski kongres v Ljubljani! Evharistični krao, zavladaj v naših dušaj!

Preganjanje v Mehiki. Kak vsi znamo, v Mehiki Cerkev dosta trpi zavolo preganjanja. Prostopidari (nasprotni Cerkeve) napenjajo vse moči, da bi Cerkev v Mehiki vničili. — Vsi katoličani po celom sveti sočustvujemo s trpečimi brati v Mehiki. Katoličani iz Združenij držav Severne Amerike se trudijo vplivati na svoje državne ravnitelje, ki bi naj zabranili preganjanje Cerkeve v sosidnoj državi Mehiki. Tudi so že na jezere pisem poslali predsedniki države Rusvelti, gde ga prosijo, naj vpliva na predsednika sosidne Mehike, da ne bi več preganjao katoličane. — Ravnotak so mariborski bogoslovci pisali pismo predsedniki Ruzvelti naj pomaga našim bratom — katoličanom v Mehiki.

Lepa leta. V Indiji je nedavno vmro odličen misijonski delavec, p. Engelbert, 91. let star. Tam je dela od l. 1881. Zastino lepa leta za Gospodovoga delavca, za Kristušovo vero.

Rusija. List ruskih izseljencov „Slovo“ poroča, da je vmrlo v bolševiških vozaj i šatoriščih dozdej 67 pušpekov i 18.500 duhovnikov. Skoro vsi so bili pred smrtjov strašno mantrani. Ves čas bolševiške vlade pa je bilo zaprejtih v voze 200 pušpekov i 27.000 duhovnikov. Dozdej je dala vlada zapreti 28.935 cerkev, kloštrov i molilnic. V Moskvi je od 430 pravoslavnih cerkev ostalo šče 37 cerkev. Protiverska petletka šče odpraviti v l. 1935 vse cerkve i pregnati vse duhovnike. — I denok so Sovjeti bili sprejeti Društvo narodov, štera v svojih pravilaj pravi, da mora povsedi biti svoboda vere i vesti!

Tak poslanik katoličanske države. Zastopnik Brazilije pri sv. oči, dr. Louis Guimaraes, je zročo sv. oči pismo od svoje države i pri tom povedao med drugim sledeče reči: „Pred Vašov Svetostjov stojim kak zastopnik države, štero bodo nekda napunjavali od severa do jüga naše zemle milijoni lüdi, ki bodo meli vse isto vero. Iz visike gore, ob vhodi v zaliv (v mesti Rio de Janeiro) svedoči kip Odrešenika vsem, ki stopijo na brazilsko zemlo, od vere, ki segrevle srca njenoga lüstva. Iskreno prosim Vašo Svetlost apoštolski blagoslov za brazilsko lüstvo, šteroga zastopniki so 16. julija 1934. sklenoli

novu ustavo, šteta njemu dobra stoji za edinost, slobodo, pravičnost i gospodarsko blaginjo, ar navdaja njuvo delo kršćanske mišljenje i ar so v začetki ustave spovedali svoje zavüpanje v božo pomoč.

Čujte. V Sen Luju (v Ameriki) je Terezija Kulovje vse svoje imanje, to je dva milijona dolarov, po našem okoli sto milijonov dinarov, zapüstila v katolićanske dobrodelne namene. Na angleškom je pa ravno v takši namen zapüstila dovica Georgina Lacon Gordon 28.000 angleških funtov, šterlingov, ka znese okoli 7 milijonov dinarov.

Petero dece je porodila nekša mati v Hamiltoni v Kanadi. Vsi peteri so zdravi z materjov vred, ćeravno je že pol leta minolo, kak so se narodili. Nadškof iz New-Yorka, kardinal Hayes, so poslali materi, ki je katolićanka, kak tüdi vsakšemi deteti, zlata cecva.

75 negrov je bilo kršćenij pred božičom v Chicagi.

Kak v začetki kršćanstva. V Mehiki v jednoj jami pod zemlov se skrivlejo pregnani nadškof mehiški, Orozco iz Gnadajara. Tam so posvetili 20 novomešnikov. Tej junaški služabniki boži opravljajo zdaj dühovniško službo po deželi, preoblećeni v kmete. Nadškof Orozco opravijo pod zemlov vsakši den sv. Mešo. — Ka se pa zgodilo v mesti Acapuho, tüdi v Mehiki. Župan je šće meo telko düšne vesti, da je dao svojega sineka krstiti. Tako nato pa je dao dühovnika zapreti, ar je brez dovoljenja vršio verske obrede. Dühovnik je morao plaćati kaštigo s penezi.

Materam, ki so prišle iz 93 pokrajin i bile sprejete pri sv. oči v Rimu so sv. oća spregovorili tolažlive reći od blagoslova materinstva. Med drugim so povedali: „Vsakše dete je dokaz božega blagoslova, ar vsakše dete ma nemrtelno düšo, štero je Bog zavüpao skrbi i brigi materinoj. Med ljudmi je znamenje posebnoga zavüpanja, će što drugomi pravi: „Zavüpam ti, prepüšćam ti . . . Prav tak lahko trdimo, da je znak posebnoga prijateljstva i lübezni bože, kda dober Bog ženi zavüpa dećinsko düšo, da jo ćuva i vzgoji“. Ob konci so se sv. oća s toplimi rećmi spotili še tistih mater, štere majo dosta dece, opominajoć jih, naj bodo vredne plaćila, štero njim deli Bog.

Za konec svetoga leta bo po odredbi sv. oće Pija XI., v Lurdi svetovna evharistićna svećanost. Določena je za ćas od 25. do 28. aprila. V tej dnevaj bo opravljenij v lurškoj jami ponoći i podnevi po vrsti 140 svetij moš. Mešüvali bodo škofje i mešniki vsej narodov. Telko lüdi pričaküjejo, ka šće telko Lurde vido.